

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Magna erat per illas tempestates dignatio Ecclesiarum apostolicarum, ad quarum doctrinam hæreticos provocant antiqui patres. Vnde fiebat ut Episcopis illarum Ecclesiarum incumberet necessitas ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Scorum. 17. c. 7.
An. 313. 7. 7.
Epist. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

communione receptus est. Quare cum legis apud Sozomenum, Iulium recepisse in suam communionem Athanasium, ac reliquos Episcopos, & unicuique eorum Ecclesiam suam reddidisse, ob curam videlicet universalis Ecclesie quæ ei incumbit propter dignitatem sedis suæ, existimare debes restitutionem illam Ecclesiarum non fuisse factam directè, sed per consequentiam, eò quòd Episcopi illi à Iulio in communionem recepti fuerint velut Episcopi hujus & hujus sedis. *Hominemque non condemnaremus, sed recipere, eumque pro Episcopo, quemadmodum est, haberemus,* inquit Iulius in epistola ad orientales apud Athanasium.

IV. Necessariam esse arbitratus sum discussionem præcipuorum capitum hujus epistolæ, quòd ea, æquè ac verba Sozomeni, perperam hæcenus accepta sint ab iis qui ea laudavere. Contendunt quippe factum Iulij, quod nihil aliud est quàm velut quoddam obsequij genus ad retinendam communionem, à suprema ejus jurisdictione profectum esse, atque illum ea auctoritate cassasse judicia Conciliorum orientalium.

V. Orientales Sardica congregati pertinaciter adherent sententiæ Concilij Antiocheni; causasque secessionis suæ rejiciunt in occidentales, qui adversus veterem Ecclesie consuetudinem cognoscere vellent de causis orientalium. Sic enim aiunt in epistola sua synodica, quæ habetur in Fragmentis Hilarij: *Hanc novitatem moliebantur inducere quam horret vetus consuetudo Ecclesie, ut in Concilio orientales Episcopi quod fortè statuisset, ab Episcopis occidentalibus refricaretur, similiter quidquid occidentalium parium Episcopi, ab orientalibus solveretur. Verum omnium Conciliorum jussu legitimeque actorum decreta firmamanda majorum nostrorum gesta consignant. Nam in urbe Roma sub Novato & Sabellio & Valentino hæreticis factum Concilium, ab orientalibus confirmatum est; & iterum in Oriente sub Paulo Samosateno quod statutum est, ab omnibus est signatum.*

Sed quamvis fuerit orientalium mens manifestè docet epistola Imperatoris Constantij data ad Concilium Ariminense, quod constabat ex Episcopis Occidentis. *Non enim, inquit, de orientalibus Episcopis in Concilio vestro patitur ratio aliquid definiri. Proinde super his tantum quæ ad vos pertinere cognoscit gravitas vestra tractare debetis.* Infra: *Quæ cum ita sint, adversus orientales nihil statuere vos oportet; aut si aliquid volueritis contra eisdem prædictis absentibus definire, id quod fuerit insurpatum, irritò evanesceat effectu. Non enim illa vires habere poterit definitio cui nostra statuta restantur jam nunc robur & copiam denegari.*

Tom. II.

VI. Negari certè non potest quin aliter ea tempestate visum sit occidentalibus. Verùm longè aberant ab opinione eorum quæ nostra ætate tractarunt de controversiis fidei, qui pronuntiant appellationes Episcoporum orientalium judicandas esse apud urbem Romanam à Summo Pontifice. Nituntur illi, ut ipsi existimant, præjudicio epistolæ Iulij Papæ, quæ extat apud Athanasium, cujus sensum detorquent ad mentem suam, cum tamen ex ea constet jura sedis apostolicæ temperamento quodam prudenter adhibito per eas tempestates explicari solita. Nihil enim aliud ab orientalibus exigebant Iulius & Romana synodus quàm ut causæ Ecclesiarum apostolicarum, in primis verò Alexandrinæ, quoties de depositione Episcoporum earum sedium ageretur, cum Papa & synodo Romana communicarentur antequam synodi orientales cognitionem de iis instituerent, ut communi consensu componi possent magnæ Ecclesie. Quòd si post judicium orientalium querela manifestæ oppressionis deferretur ad synodum occidentalem, tum retractandum esse negotium in Concilio occidentalium & orientalium. Vnde constat in ea epistola non agi de appellatione, sed de prima tantum causæ cognitione, aut revisione, neque excitatam controversiam de omnibus Episcopis, sed de iis tantum qui apostolicis Ecclesiis præsiderent, in primis aurem de Alexandrino, ac tamen judicium reddi non debere à solo Episcopo Romano cum Episcopis occidentalibus, sed ab Episcopis Occidentis & Orientis in unam sententiam conspirantibus. Ista enim colliguntur ex epistola Iulij, qua orientales objurgat in causa Athanasij Episcopi Alexandrini & Marcelli Ancyranj, quos Orientis Concilio damnaverant inconsulto Episcopo Romano. *Oportuit, inquit, scribere omnibus nobis, ut ita ab omnibus quod justum esset decernere tur. Episcopi enim erant, & non vulgares Ecclesie, qui ista patiebantur, sed quas ipsi Apostoli suorum opera ad fidem instruxerant. Cur igitur, & in primis de Alexandrina civitate, nihil nobis scribere voluistis? An ignari estis hanc consuetudinem esse ut primum nobis scribatur, ut postea quòd justum est definiri possit. Quapropter si isthic hujusmodi suspicio in Episcopum concepta fuerat, id hæc ad nostram Ecclesiam referri oportuit.*

Baronius, Bellarminus, & Præmoximus in variis capitulis bar. Replique.

Vide Adde. ad cap. 11. lib. 5.

VII. Magna erat per illas tempestates dignatio Ecclesiarum apostolicarum, id est, earum Ecclesiarum quas Apostoli fundaverant, Alexandrinæ nimirum, Antiochenæ, Ephesinæ, Ancyranæ, quæ metropolis erat Galatiæ, Corinthiensis in Achæia,

Rr ij

Theſſalonicenſis in Macedonia, in primis verò Romanæ, quam principes Apoſtolorum ſanguine ſuo conſecraverant. Hinc factum ut quoties Irenæus, Tertullianus, Optatus, & Auguſtinus novitatem obijciunt hæreticis, adducant diſcrimen quod intercedit inter novam eorum doctrinam & traditionem Eccleſiarum apoſtolicarum, præcipuè autem Romanæ; ac præterea adverſus hæreticos adferunt ſucceſſionem perſonarum & doctrinæ illarum Eccleſiarum. Vnde fiebat ut Episcopis illis incumberet neceſſitas arctiſſimæ communionis, ſcriptis videlicet ultrò citròque communicatoriis epiſtolis pro conſervatione fidei.

Athan. de ſentent.
Dionysij.

VIII. Quamobrem cum ageretur de cauſa Athanaſij Episcopi Alexandrini & Marcelli Ancyran in Galatia, quorum Eccleſiæ erant apoſtolicæ, æquum prorsus videbatur ut accuſatio adverſus eos inſtituta judicaretur ab Episcopis Occidentis & Orientis. Sed in primis cauſam Athanaſij urget Iulius; adfertque conſuetudinem jam introductam, à Dionysio nimirum Episcopo Alexandrino: quem cum Clerici ejus hæreticum eſſe ſuſpicarentur, & ob id querelam adverſus eum detuliſſent ad apoſtolicam ſedem, ipſe accuſationem hanc purgavit ſcripta ad Summum Pontificem epiſtola. Vnde concludit Iulius monendum ſe fuiſſe ſi quid ſuſpicionis exortum eſſet Alexandriae adverſus Athanaſium. Huc enim tendit oratio Iulij; jus verò ſuum acceſſit à facto Dionysij. Ceterum cauſam judicari debere ſcribit ab omnibus, *ὅτι πάντων*, non autem à ſe ſolo. Quare merito reprehendendus eſt illuſtriſſimus Cardinalis Perrenius, qui verum Iulij Papæ ſenſum diſſimulat in ſua Replica; locum verò hunc mutilat, omittens de induſtria quicquid ſequitur poſt illa verba, *Episcopi enim erant*, quòd ſequentia parum conducerent ad extollendam Summi Pontificis auctoritatem. Tum, prætextu verſionis obſcuræ, ex Græco textu in primis conatur elicere ſenſum prorsus contrarium deſtinatis Iulij. His enim ſignificari ait nihil in cauſa Athanaſij deſiniri poſſe quin priùs deſinitum fuerit ab Eccleſiæ Romana. Hæc ſunt verba Græca: *ἡ ἀγνοῦντι ὅτι τὸ τοῦ Ἰουλιῦ, ὡς πρότερον γέγραπται, ἡμῶν, ἔστιν ἕως ἐνθεν ὁ ἐκείνου τὰ διγγρα; An ignari eſtis*, inquit Iulius, *hanc conſuetudinem eſſe ut primum nobis ſcribatur, ut hinc quod juſtum eſt deſiniri poſſit?* Attamen certum eſt nihil aliud ex his verbis elici poſſe quàm eam eſſe Eccleſiæ Alexandrinæ conſuetudinem, ut primum ad Summum Pontificem ſcribatur, ut *dein, ἐνθεν*, decerni poſſit quod æquum videbitur, id eſt, communi omnium ſuffragio, ut an-

Ap. Athanaſ.
Ep. 1.

Vide ſuprà lib. 1.
cap. 12. §. 1. 2.

tea dixerat. Ceterum heic obſervandum eſt, ſatis audaciter Iulium tribuere conſuetudini exemplum ſemel uſurpatum.

IX. Si quis verò in dubium revocare velit interpretationem epiſtolæ Iulij à me propoſitam, quoad jus quod ſibi vendicabant occidentales, is, mea ſententia, cedere ſaltem debet auctoritati Concilij Italici, cui interfuit ſanctus Ambroſius Mediolanenſis Episcopus. Scribunt hujus Concilij patres in ſynodica ad Imperatorem Theodoſium epiſtola, Maximum, qui Conſtantinopoleos Episcopus fuerat ordinatus, cum in ſynodo Conſtantinopolitana, quæ eſt ſecunda univerſalis, depoſitus fuiſſet, captata occasione Concilij generalis quod Imperatores Romam convocaverant, ad apoſtolicam ſedem acceſſiſſe, ibique expoſtulaviſſe de ſua depoſitione ac de Neſtarij ordinatione in locum ſuum. attamen occidentales, tametiſi Maximum in ſuam communionem recepſiſſent, nihil quoad epiſcopatum decernere voluiſſe abſentibus Episcopis orientalibus, qui Conſtantinopoli ſubſtiterant pro celebranda ſynodo. *Nos igitur in ſynodo ea, inquit, que totius orbis Episcopis videbatur eſſe præſcripta nihil temerè ſtatuum eſſe cenſimus.* angſe nihilominus, quòd ex ea cauſa interrupta eſſet Eccleſiarum communio. Orientales enim, cum intellexiſſent Maximum Romam eſſe profectum, ut illic cauſam ſuam refricari procuraret in ſynodo ad quam univerſi orbis Episcopi invitati erant, nolle ad eam accedere. Tum adferunt vetuſtam conſuetudinem, uſurpatam ab Athanaſio, Petro Alexandrino, & à perliſque orientalium Episcopis, qui judicium expecterant, non ſolum Eccleſiæ Romanæ, ſed etiam Italiæ & totius Occidentis. Vnde concludunt, orientales, cum Maximus ad Episcopos Occidentis acceſſerit, præſtolari debuiſſe eorum ſententiam in cauſa ejuſdem Maximi. Ne quis verò exiſtinet eos ſolos velle negotium iſtud terminare, declarant ſe nihil aliud cupere niſi ut hæc cauſa in Concilio judicetur ab Episcopis occidentalibus & orientalibus; *ut ubi una communio eſt, commune judicium ſit.*

X. Quòd ſi tum temporis auctoritas Concilij Sardiceniſis valuiſſet, occaſio videlicet opportuniſſima reperta erat qua revocaretur in uſum. Nullam autem ejus mentionem faciunt Episcopi occidentales; nihilque aliud contendunt quàm ut una cum orientalibus cognoscere poſſint de cauſa depoſitionis Episcopi Conſtantinopolitani. Eam ob cauſam Theodoſium orant ut Concilium univerſale apud urbem Romam celebrari jubeat, eamque ſibi videri unicam